

Debreceni Ítéltábla

Bf.IV.188/2021/14.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2021. június 22. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A különösen nagy vagyoni hátrányt okozó, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2021. február 9. napján kihirdetett 20.B.48/2018/134. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., IV. r. és V. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában I. r. vádlottat társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont] és társtettesként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. §] miatt halmazati büntetésül 2 év börtön fokozatú, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre;

II. r. vádlottat társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont] és társtettesként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. §] miatt halmazati büntetésül 2 év börtön fokozatú, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre és 2 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra;

III. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette [az elkövetés idején hatályos Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban régi Btk.) 310. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [rég. Btk. 276. §] miatt halmazati büntetésül 20 havi részletfizetés engedélyezésével 200 napi tétel, 2 500 Ft napi összegű, 500 000 Ft végösszegű pénzbüntetésre és 1 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra;

IV. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette [rég. Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [rég. Btk. 276. §] miatt halmazati büntetésül 20 havi részletfizetés engedélyezése mellett 300 napi tétel, 2 500 Ft napi összegű, 750 000 Ft végösszegű pénzbüntetésre és 1 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra;

V. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette [régi Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [régi Btk. 276. §] miatt halmazati büntetésül 20 havi részletfizetést engedélyezve 400 napi tétel, 2 500 Ft napi összegű, 1 000 000 Ft végösszegű pénzbüntetésre ítélte.

I. r. és II. r. vádlottaknál meghatározta a végrehajtás elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját, rendelkezett a pénzbüntetések vonatkozásában a meg nem fizetés esetére a szabadságvesztésre átváltoztatás feltételeiről. Az eljárás során lefoglalt építési naplók lefoglalását megszüntette és azokat a ... Kft. egyéb érdekeltnek rendelte kiadni. Kötelezte továbbá a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen I. r. vádlott védője a társtettesi elkövetői alakzat mellőzése és a büntetés enyhítése;

II. r. vádlott védője elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés;

IV. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a pénzbüntetés enyhítése;

V. r. vádlott védője pedig elsősorban felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség valamennyi vádlottra tudomásul vette a törvényszék ítéletét, az I. r., II. r., IV. r., V. r. vádlottak nem tettek önálló jogorvoslati nyilatkozatot. III. r. vádlott és védője nem éltek jogorvoslattal, így e vádlottnál az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

[4] I. r. vádlott védője a perorvoslat írásbeli indokolásában a jogorvoslat irányát módosítva, de utalva a teljes felülbírálatra, a törvényi tényállási elemek hiányára hivatkozva a hamis magánokirat felhasználásának vétsége tekintetében felmentésre tett indítványt. Álláspontja szerint a költségvetési csalásnál a társtettesi elkövetés nem állapítható meg, mint ahogy nem vonható megalapozott következtetés az üzletszerű elkövetésre sem. Az ítélet belső arányait is figyelembe véve végül a büntetés enyhítését indítványozta (másodfokú iratok 10. sorszám).

[5] II. r. vádlott védője azzal érvelt a jogorvoslata indokolásában, hogy a vádlott nem fejtett ki olyan tevékenységet a gazdasági tevékenység során, mely a költségvetési csalás törvényi tényállását merítette ki. Az eljárásban kihallgatott tanúk többsége nem ismerte a II. r. vádlottat, nem igazolható, hogy tudott a perbeli számlák fiktív voltáról. Terhére az okiratokkal kapcsolatos bűncselekmény sem róható, ezért elsősorban felmentésre, másodlagosan a II. r. vádlott személyi körülményeire és a belső arányosságra hivatkozással a büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt (másodfokú iratok 12. sorszám).

[6] IV. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában a felmentésre irányuló perorvoslatát fenntartotta. Érvei szerint nem helytálló azon megállapítás, hogy a Kft.2. a számlákon feltüntetett gazdasági eseményeket nem valósíthatta meg. Indítványa elsődlegesen felmentésre, másodlagosan pedig a büntetés enyhítésére irányult (másodfokú iratok 8. sorszám).

[7] A ... Fellebbviteli Főügyészség a ... számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Észrevételében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a törvényes eljárást követően megalapozott tényállást állapított meg és okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére. A cselekmények minősítése és a büntetéskiszabás is törvényes, továbbá az elsőfokú bíróság helyesen nem alkalmazott vagyonek Kobzást, tekintettel arra, hogy az adóhatóság kötelezte az érintett cégeket a vagyoni hátrány megtérítésére. Mindezek alapján a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta a fellebbezéssel érintett vádlottak esetében.

[8] A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdés alapján – utalva a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és járványügyi készségről szóló 2020. évi LVIII. törvény (továbbiakban Kivezető tv.) 211. § (2) bekezdésére is – tanácsülésen bírálta el. A tanácsüléses elbírálás feltételei fennálltak, mert a vádlottak terhére az ügyészség fellebbezést nem jelentett be, a jogosultak a nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését nem indítványozták, valamint a tényállás ugyan kisebb mértékben hiányosság folytán megalapozatlan, de a Kivezető tv. a Be. perjogi korlátját még feloldja, így a részbeni megalapozatlanság tanácsüléses elintézésnél is kiküszöbölhető volt.

[9] A védői jogorvoslatok aseptalanok.

[10] Az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 590. § (9) bekezdésére is – a törvény eltérő rendelkezésének hiányában a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények jogi minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett. A fellebbezések támadták a bűnösség megállapítását és a jogi minősítést is, így korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor. I. r. vádlott védője ugyan megváltoztatta a fellebbezés irányát – a magánokiratokra elkövetett cselekmények tekintetében felmentést kérve –, a teljes felülbírálat során azonban a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett e vádlott bűnösségét is.

[11] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítást a perrendi szabályokat betartva folytatta le. Nem vétett olyan abszolút vagy súlyos relatív eljárási hibát, amely az érdemi felülbírálatot kizárta volna [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont; 609. § (1) bekezdés és 2) bekezdés a)-d) pontok]. Ilyen eljárási szabálysértésre egyébként az indítványtételre jogosultak, illetve fellebbezők sem hivatkoztak.

[12] A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és alapvetően megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, mely csak kisebb mértékben volt hiányos. A Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti *részbeni* megalapozatlanságot az eredményezte, hogy a törvényszék nem rögzítette a tényállásban az Kft.3 nevében az I. r. és II. r. vádlottak által az adóhatósághoz címzett általános forgalmi adó és társasági adó bevallások – részben önrevízióval történt – benyújtásának időpontját. Ez azonban nem maradhat el, mert ezáltal határozható meg pontosan mind a költségvetést károsító, mind a közbizalom elleni bűncselekmény elkövetésének ideje. Emellett a Kft.4

nevében kiállított számla sorszámban ejtett elírás miatt a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja szerinti kisebb iratellenesség is feltárható volt.

[13] Az ítéltábla ezért a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a következők szerint egészíti ki, illetőleg helyesbíti, ezáltal küszöbölve ki az ítélet kisebb megalapozatlanságát.

[14] Elsőfokú ítélet [27] bekezdés: Az Kft.3 2011. évi IV. negyedévre vonatkozóan *2012. március 13. napján* nyújtott be önrevíziót az adóhatósághoz általános forgalmi adó adónemben részben visszaigénylés, részben adólevonási jog gyakorlása végett.

[15] A [37] bekezdésben rögzített, Kft.4 nevében kiállított számla sorszáma valójában SU1SA2303802.

[16] A [40] bekezdésben írtakat azzal egészíti ki az ítéltábla, hogy az Kft.3 nevében általános forgalmi adó adónemben 2012. I. negyedévre vonatkozóan *2012. április 20. napján*, 2012. II. negyedévet érintően *2012. július 20. napján*, míg 2012. III. negyedévet illetően *2012. október 19. napján* került sor az adóbevallások benyújtására.

[17] Az ítélet [52] bekezdését is kiegészíti a másodfokú bíróság akként, hogy az Kft.3 társasági adónemben 2011. évre vonatkozóan *2012. május 31. napján*, míg 2012. évet illetően *2013. május 31. napján* nyújtotta be adóbevallásait.

[18] A kiegészítések és a helyesbítés az említett társaság adóbevallásain (iratmelléklet) az adóhatósági revízió eredményén (nyomozási irat I. kötet 410. oldal), illetőleg a könyvszakértői vélemény adatain (nyomozási irat II. kötet 777. oldal) alapulnak.

[19] Ezzel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be.593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú ítélezés alapját képezte. Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy a törvény a megalapozottság fogalmát pozitív formában nem határozza meg, arra a megalapozatlansági okok nemlétéből lehet következtetni. Ettől függetlenül a jogtudomány és a bírói gyakorlat megalapozottnak azt a tényállást tekinti, melyet a bíróság a vád keretei között a törvényes bizonyítás lefolytatását követően valósághűen, teljeskörűen, hiánymentesen állapít meg. E feltételek a ténybeli kisreformációt (kiegészítést és helyesbítést) követően teljesültek.

[20] A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte. Számba vette a vádlottak védekezését, az eljárás során előadott vallomásaikat, a meghatározó tanúvallomásokat, majd azokat egymással, és a további bizonyítékokkal is megfelelően összevetette. Részleteiben vizsgálta a vádban megjelölt gazdasági társaságok büntetőjogilag releváns tevékenységét, a halastavak felújításával kapcsolatos vállalkozást, a lényeges szakértői véleményeket és okirati (tárgyi) bizonyítékokat is.

[21] A valóban több esetben ellentétes bizonyítási anyag mellett a büntetőjogi felelősség eldöntéséhez szükséges tények hiánymentesen rögzíthetők voltak és a tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság a közvetett bizonyítás szabályait is helyesen alkalmazta, egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre helytállóan következtetve.

[22] Az ítéltábla érdemi iratellenességet nem talált, csupán az egymásnak ellenható bizonyítékok számbavétele volt tapasztalható. Ellentétes tényadatokat tartalmazó bizonyítási anyagnál azonban az szükségszerű, hogy egyes bizonyítékok tartalmával a mérlegelt tényállás ellentétbe kerül, de felderítetlenség vagy helytelen ténybeli következtetés sem valósult meg. A bizonyítékok értékelésének egyébként megszokott és logikus módja az, hogy a bíróság a vallomás – más bizonyítékokkal megerősített – részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapításakor, míg a vallomás azon részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja (BH1998. 418. III., BH2002. 87.).

[23] Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége mindenben megfelel a logika törvényszerűségeinek, mely mérlegelő folyamat eredményeként a tényállást valósághűen állapította meg, mely a kisebb módosítást követően megalapozatlansági hibában már nem szenved. A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság ún. ténybíróági jellegét.

[24] Kétségtelen, hogy a Be. csak részben szabad bizonyítási rendszerében a mérlegelés nem korlátlan. A korlátok nélküli értékelés nyilvánvalóan nem megengedett és bírói önkényhez vezethet, sértve a védelem alapvető alkotmányos jogait. A védelem joga pedig a jogállam egyik alapköve, hiszen az állam hatalmával szemben álló terheltnek e jog biztosít garanciát ahhoz, hogy megfelelően védekezhessen, mely a fegyveregyenlőséget érvényre juttatja. A bizonyítékok értékelésének fontos korlátja az eljárás törvényessége, mely a másodfokú eljárásban rögzíthető volt, a logika törvényeinek betartása (szillogizmus), és végül, de nem utolsó sorban a bíróság indokolási kötelezettsége, melynek az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben eleget tett.

[25] Nem tévedett a törvényszék, amikor a külső és az ún. belső, tudati tényeket is helyesen rögzítette. Egyik vádlott esetében sem fogadható el az a védekezés, hogy nem látták át a gazdasági tevékenység lényegét, vagy pedig szabályosan jártak el. Ezt ugyanis a vád bizonyítékai meggyőzően cáfolták. Ezért I. r. és II. r. vádlottak védelmi fellebbezése nem alaposak, mint ahogy a IV. r. és V. r. vádlottak perorvoslata sem. A II. r. vádlott ügyvezetőként alappal nem hivatkozhat arra, hogy nem volt rálátása az általa vezetett cég tevékenységére, ezzel szemben az elsőfokú bíróság logikus indokolást adott arra, hogy a Kft.3 fölött az eljárás tárgyát képező időszakban egyaránt irányítási jogot gyakorló I. r. és II. r. vádlottak tudomással bírtak arról, hogy az üzleti partnerként megjelölt vállalkozások az adott nagyságrendű ügyletek bonyolításához szükséges személy tárgyi feltételekkel nem rendelkeznek, szerepük tehát csakis a számlák kiállítására korlátozódott. Az I. r. és II. r. vádlottak ezzel teremtették meg cégük részére a munkálatok elvégzésével összefüggő adólevonási jogot.

[26] A már idézett korlátok átlépésére nem került sor, a bizonyítékok értékelése törvényes és a ténymegállapító tevékenység sem kifogásolható alappal. A védelmi fellebbezések egyik vádlott esetében sem hoztak fel olyan új körülményt, amely az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak helyességét megkérdőjelezné. Ennek megfelelően a megállapított tényállást kizárólag a bizonyítékok értékelésén keresztül támadó, eltérő tényállás megállapítását célzó, felmentésre irányuló védelmi fellebbezések a Be. 591. § (1) bekezdésében meghatározott tényálláshoz kötöttség miatt eredményre nem vezethettek.

[27] Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére és cselekményeik minősítése is megfelel az anyagi jognak.

[28] Az elsőfokú bíróság a hatályszabályok vizsgálata során az I. r. és II. r. vádlottak tekintetében az elbíráláskori büntető törvényt alkalmazta. Ezt az ítéltábla az Általános és Különös Részi szabályok elemzése után maga is osztotta, mivel a törvényszék által hivatkozott feltételes szabadságra bocsáthatóság tárgyában jelenleg kétségtelenül kedvezőbb anyagi jogi rendelkezés van hatályban, ami e vádlottaknál valóban konkrét alapot teremtett az enyhébb elbírálásra [4/2013. (X. 14.) BK vélemény, BH2014. 201.II.]. Abban is egyet lehetett érteni a törvényszékkal, hogy a IV. r. és V. r. vádlottak esetében időközben az irányadó büntetési tétel szigorítását eredményező jogszabályváltozás miatt a főszabály szerint alkalmazandó elkövetés idején hatályos törvény, azaz a régi Btk. szerint szükséges eljárni.

[29] I. r. és II. r. vádlottak 1/a., 1/b. és 2. számú tényállásban foglalt cselekménye így az elsőfokú ítélettel egyezően a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő különösen nagy vagyoni hátrányt okozó üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntettének a törvényi tényállását merítette ki, mely cselekménynek az elkövetési magatartás szándékegységben, egyes rész-cselekmények megosztásával járó kifejtése folytán a törvényi egységre is figyelemmel egységesen társtettesei. A költségvetést károsító cselekmény törvényi tényállási elemei mind az általános forgalmi adó, mind a társasági adó adónemekre való elkövetés tekintetében teljesek. Az okszerűen értékelt bizonyítékok alapján a tárgyi oldal és az alanyi oldal is megvalósult, tévedésre a gazdasági életben jártas, a társaság nevében alapításától kezdődően eljáró, könyvelőjével rendszeres kapcsolatot tartó II. r. vádlott megalapozottan nem hivatkozhat. Ilyen külső és belső tényeket a bizonyítás anyaga nem igazolt. Az I. r. és a II. r. vádlottak esetében e cselekményt az üzletszerűség minősíti súlyosabban, melynek elsőfokú ítéletben részletezett ismérvei ([159]-[161] bekezdés) az irányadó tények alapján kétségtelenül megállapíthatók.

[30] Szemben a védelmi érveléssel a hamis magánokirat felhasználásának megállapítása is mindenben megfelel az anyagi jognak és az e körben töretlen bírói gyakorlatnak. A költségvetési csalás elkövetése érdekében kifejtett, valótlan okiratokkal kapcsolatos eszköz-cselekmény is büntetőjogilag értékelendő, hiszen az egyrészt más jogtárgyat sért, másfelől a költségvetést károsító súlyosabb cselekmény további módokon is megvalósítható, nemcsak valótlan tartalmú adóbevallások benyújtásával (BH1993. 271, BH2014. 172). Így a cselekmények halmazata valóságos azzal, hogy a közbizalom elleni cselekmény tekintetében valóban fennállnak a folytatatlágosság Btk. 6. § (2) bekezdésében írt törvényi ismérvei (36/2007. BK vélemény).

[31] IV. r. és V. r. vádlottak cselekményének minősítése szintén az anyagi jognak megfelelően, törvényesen került sor, akik az I. r. és II. r. vádlottak által elkövetett cselekmény megvalósításához, az adóhatóság megtévesztéséhez szándékosan nyújtottak segítséget a valótlan tartalmú számlák kiállításával, rendelkezésre bocsátásával. Ezáltal a költségvetést károsító és közbizalom elleni bűncselekmények halmazát a fent hivatkozottak szerint a régi Btk. 21. § (2) bekezdése szerint, mint bűnsejdek követték el.

[32] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi körülményeket alapvetően feltárta, melyek csupán annyiban egészítendő ki, hogy az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében is súlyosító körülményként kell értékelni a hamis magánokirat felhasználása folytatódó megvalósítását. Az ítéltábla ezzel együtt is úgy találta, hogy a törvényszék a fellebbezéssel érintett vádlottakkal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, tetterányos, az egyéniesítés szempontjait is kifejező büntetést szabott ki. Az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetések túl szigorúnak nem tekinthetők, lényeges enyhítésükre ezért nem kerülhetett sor.

[33] Elmulasztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróság az I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában az előzetes bírósági mentesítés lehetőségének vizsgálatát, mely a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatban írtakra figyelemmel végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása esetén hivatalból szükséges. A Btk. 102. § (1) bekezdése értelmében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság az ügydöntő határozatban előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes.

[34] Az előzetes bírósági mentesítés objektív feltétele a végrehajtásban próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása, szubjektív, alanyi feltétele pedig az érdemesség. Az érdemesség szempontjából az elkövető személyének, életvitelének, a cselekmény társadalomra veszélyessége fokának, a bűncselekmény tárgyi súlyának, az elkövetés módjának, motívumának, a bűnösség fokának van meghatározó jelentősége. A bíróság rendszerint azon tényezőket mérlegeli ekörben, amelyek mint bűnösségi körülmények meghatározzák a büntetéskiszabást. Az előzetes mentesítés a töretlen bírói gyakorlat szerint rendkívüli intézmény (BH1996. 510), amelynek alkalmazása során a terhelt személyi körülményeit kell mérlegelni együtt a bűncselekmény tárgyi súlyával és jellegével (BH1983. 221).

[35] Mindezeket előre bocsátva az ítéltábla arra az álláspontra jutott, hogy az arra érdemesség kivételes feltételei a terhükre rótt bűncselekmények jellegét, a vagyoni hátrány nagyságát szem előtt tartva és az ide vonatkozó bírói gyakorlatot áttekintve az I. r., valamint a II. r. vádlottak túlnyomórészt rendezettnak tekinthető személyi körülményei ismeretében sem állnak fenn.

[36] A foglalkozástól eltiltás alkalmazása helytálló a II. r. és IV. r. vádlottak esetében, melynek tartama is arányosnak mondható.

[37] Nem tévedett a törvényszék, amikor egyik fellebbezéssel érintett vádlott esetében sem alkalmazott vagyonelkobzást. E vonatkozásban szükséges ugyanis kiemelni, hogy

egyrészt az adóhatóság az előtte folyt revíziós eljárásban 2011. IV. negyedévére vonatkozóan már jogerősen kötelezte az Kft3-t a tényállásban írt elkövetési magatartással összefüggésben, így az a kétszeres elvonás tilalmát sértené (95/2011. BK vélemény III.). Másfelől vagyoneklobzás esetében egyetemleges alkalmazásnak nem lehet helye, azt a tettes mellett a részesekkel szemben is külön-külön kell alkalmazni, vizsgálva, hogy az egyéb feltételei fennállnak-e (69/2008. BK vélemény III., 95/2011. BK vélemény I.).

[38] Adott esetben bár e kérdéses intézkedés a Be. 595. § (6) bekezdése alapján nem ütközne súlyosítási tilalomba, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban nem állapítható meg pontos összepszerűségben olyan részesedés, amelyhez az egyes vádlottak a bűncselekménnyel összefüggésben konkrétan hozzájutottak. Ezért a vagyoneklobzás, mint a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja, illetve a régi Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja szerinti intézkedés elrendelésének másodfokon nem lehetett helye.

[39] Az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó – így a szabadságvesztések végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának megállapításával, a pénzbüntetés részletfizetést engedélyező és meg nem fizetése esetén alkalmazandó jogkövetkezménnyel, a lefoglalt bűnjelekkel és a bűnügyi költséggel kapcsolatos – ítéleti rendelkezések mindenben megfelelnek az irányadó és teljeskörűen felhívott anyagi és eljárásjogi törvényi szabályozásnak.

[40] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és a 605. § (1) bekezdése szerint a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

Debrecen, 2021. június 22.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró,
Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 20.B.48/2018/134. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.IV.188/2021/14. számú végzése által a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., IV. r. és V. r. vádlottakkal szemben a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2021. június 22.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke